

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2821/05
25.01.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihajla Rulića, Zvezdane Lutovac i Slobodana Dražića, članova veća u pravnoj stvari tužioca državne zajednice Srbija i Crna Gora, Vojska Srbije i Crne Gore, Komanda garnizona AA, i državna zajednica Srbija i Crna Gora, Vojska Srbije i Crne Gore, Vojna pošta BB u AA, koje zastupa punomoćnik AB, protiv tuženog VV, koga zastupaju punomoćnici BV, advokat i BG, advokat i tužene GG, koju zastupa punomoćnik VG, advokat, radi iseljenja, rešavajući po reviziji prvo i drugotuženog izjavljenih protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž. broj 69/05 od 21.6.2005. godine, u sednici veća održanoj 25.1.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane revizije prvotuženog i drugotuženog izjavljene protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž. broj 69/05 od 21.6.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kraljevu P. broj 462/04 od 14.6.2004. godine u stavu prvom izreke usvojen je predlog drugotužene GG pa je dozvoljeno ponavljanje postupka u predmetu istog suda P. broj 462/04 i ukinuta pravosnažna presuda tog suda P. broj 747/90 od 28.12.1990. godine, dok je u stavu drugom izreke iste presude tuženi VV, obavezan da tužiocima preda na slobodno raspolaganje stan DD, ispražnjen od lica i stvari u roku od 15 dana po prijemu presude. U stavu trećem izreke tužena GG je obavezana da se iseli iz istog stana, koji je vlasništvo tužioca u roku od 15 dana po prijemu presude, dok su u stavu četvrtom izreke tuženi obavezani da tužiocu solidarno isplate troškove postupka u iznosu od 20.400,00 dinara.

Rešavajući o žalbama prvo i drugotuženog izjavljenih protiv te presude, Okružni sud u Kraljevu je presudom Gž. broj 69/05 od 21.6.2005. godine njihove žalbe odbio kao neosnovane, a prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv te presude Okružnog suda u Kraljevu prvotuženi i drugotuženi su blagovremeno izjavili reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Tužilac je dostavio odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizije nisu osnovane.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a ni bitnih povreda iz člana 354. stav 2. tačka 14. istog zakona na koje se u revizijama ukazuje, jer su nižestepeni sudovi o svim odlučnim činjenicama relevantnim za pravilnu odluku u ovoj parnici dali dovoljno jasne, potpune i pravilne razloge saglasno stanju u spisima i rezultatu izvedenih dokaza. Takođe nema ni drugih nedostataka zbog kojih se pobijana presuda ne bi mogla pravilno i zakonito ispitati.

Prema stanju u spisima proizilazi da je drugotužena majka prvotuženom. Rešenjem tužioca broj 109/87 od 25.5.1987. godine prvotuženom je dodeljen na korišćenje dvoiposoban stan ĐĐ za suprugu i dve ćerke. U to vreme bio je nosilac stanarskog prava na spornom stanu u kome je živela i tužena, kao član njegovog domaćinstva. Naknadno, po molbi prvotuženog priznato je i drugotuženoj svojstvo korisnika stana na novododeljenom stanu. Prvotuženi se preselio u novododeljeni stan sa članovima uže porodice, a u spornom stanu ostala je drugotužena.

Tužilac je tužbenim zahtevom tražio predaju spornog stana ispražnjenog od lica, s obzirom da je prvotuženom dodeljen novi stan za sve članove porodičnog domaćinstva.

Pravnosnažnom presudom Opštinskog suda u Kraljevu P. broj 747/90 od 28.12.1990. godine usvojen je tužbeni zahtev, sa razloga što je tuženom VV novi stan dodeljen i za majku, tuženu GG, i da je tužilac kasnije donetim rešenjem 3.10.1988. godine promenio ranije doneto rešenje od 29.6.1987. godine, utoliko što je u članove domaćinstva tuženog VV uključio i njegovu majku tuženu GG. Prema odredbi člana 24. Pravilnika o davanju na korišćenje stanova iz Stambenog fonda JNA, koji je bio na snazi u vreme dodeljivanja novog stana prvotuženom, njemu je po strukturi pripadao dvoiposoban stan s obzirom na broj članova njegove uže porodice. Stan veći od pola sobe, odnosno za jednu sobu od predviđenog mogao se dati na korišćenje licu koje je teže obolelo ili ima teže obolelog člana porodičnog domaćinstva, i licu kome se roditelji uzimaju u obzir prilikom odlučivanja o strukturi stana, ali je to navedenim pravilnikom bilo predviđeno samo kao mogućnost, a ne i obaveza da se takav stan dodeli.

Prvostepeni sud je usvojio predlog drugotužene, dozvolio ponavljanje postupka u ovom predmetu i ukinuo pravnosnažnu presudu od 28.12.1990. godine, zbog toga što je drugotužena saznala za nove činjenice, a koje se odnose na poravnanje koje je zaključio prvotuženi sa svojom bivšom suprugom EE nakon razvoda njihovog braka, po kome je ona ostala isključivi nosilac stanarskog prava na novododeljenom stanu, te da više nije u obavezi da drugotuženu primi u taj stan.

Međutim, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su zaključili da je tužbeni zahtev tužilaca osnovan, jer svi dokazi koji su izvedeni u ponovnom postupku, sami po sebi, a i u vezi sa ranije izvedenim dokazima, ne utiču na drugačiju odluku suda. Razvod braka prvotuženog sa svojom suprugom, i nakon toga između njih zaključeno poravnanje o tome da njegova supruga ostane dalji nosilac stanarskog prava na novododeljenim stanu, nema nikakvog značaja na pravo tužene GG da ostane u spornom stanu i pravo tuženog VV da taj stan zadrži. Njegovo pravo da koristi sporni stan sa članovima svog porodičnog domaćinstva, ukuljučujući i tuženu GG kao majku, prestalo je u momentu kada mu je dodeljen novi veći stan u skladu sa važećim pravilnikom, te sve nastale činjenice i okolnosti nakon toga su bez uticaja na pravilnost odluke u ovoj pravnoj stvari.

Nižestepeni sudovi su takođe pravilno ocenili da je neosnovan prigovor tuženika o nedostatku aktivne legitimacije na strani tužilaca, sa razloga koje u svemu prihvata i Vrhovni sud. Država SRJ je pravni sledbenik bivše države SFRJ kao prvobitnog tužioca u ovom sporu, a sadašnji tužilac državna zajednica Srbija i Crna Gora je pravni sledbenik države SRJ. Sporni stan predstavlja vlasništvo tužilaca u smislu člana 2. Zakona o imovini SRJ ("Službeni list SRJ", broj 41/93, 24/94, 28/96, 30/98 i 30/2000). Pritom je bez značaja činjenica što se radi o vojnom stanu, jer shodno odredbi člana 18. istog zakona, način korišćenja, upravljanja i održavanja vojnih stanova propisuje savezni ministar nadležan za poslove odbrane. Shodno tome Vojno - građevinska direkcija odnosno Vojno - građevinski centar nije vlasnik spornog stana već samo vojna ustanova koja se bavi upravljanjem i održavanjem stanova, a koju određuje Savezni ministar za odbranu, shodno odredbi člana 338. Zakona o Vojsci Jugoslavije ("Službeni list SRJ", broj 43/94, 28/96, 22/99, 44/99, 74/99, 3/02, 37/02 i "Službeni list SCG", broj 7/05 i 44/05).

Sa gore iznetih razloga, na osnovu člana 399. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća,

sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić

ljm